

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 202/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/04 v čase po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/04 v čase po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 208/04 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáha od žalovanej (G.) zaplatať určitéj finančnej čiastky z titulu náhrady škody vzniknutej jej pri dopravnej nehode. Podľa sťažovateľky aj napriek skutočnosti, že ústavný súd už v minulosti nálezom č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v označenom konaní, ako aj napriek jej opakovanej sťažnosti na prieťahy v predmetnom konaní adresovanej predsedovi okresného súdu, okresný súd koná v jej veci opäť so zbytočnými a neodôvodnenými prieťahmi, čím sa prehĺbuje stav právnej neistoty sťažovateľky a oddaľuje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Porušovateľ vo vyššie uvedenom konaní vyvolával prieťahy v podstate od počiatku sporu. Prvé pojednávanie vytýčil až takmer 9 mesiacov po podaní návrhu. Následne v roku 2005 porušovateľ vôbec vo veci nekonal a sťažovateľ bol nútený vo februári 2006 podať sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. ...

Nakoľko však porušovateľ ani po tom, čo uznal prieťahy v konaní, naďalej vo veci nekonal, podal sťažovateľ dňa 10.03.2010 sťažnosť na Ústavný súd SR. O tejto sťažnosti rozhodol Ústavný súd SR nálezom IV. ÚS 157/2010-31 zo dňa 26.08.2010, kde konštatoval, že ústavne práva sťažovateľa v konaní vedenom u porušovateľa pod sp. zn. 9 C 208/2004 boli porušené a priznal sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie vo výške 2500 eur. ...

Sťažovateľ opätovne podal dňa 04.04.2012 sťažnosť na prieťahy v konaní. Na uvedenú sťažnosť obdržala právna zástupkyňa sťažovateľa odpoveď až 31.05.2012 (po

uplynutí 30 dňovej lehoty podľa zákona č. 757/2004 Z. z.) s tým, že sťažnosť je opodstatnená a boli konštatované prietahy v konaní...

Sťažovateľ je presvedčený, že prietahy sú vyvolávané nie náhodilé a že zo strany porušovateľa sú robené úkony smerujúce k predĺženiu súdneho sporu, k strpčeniu jeho života a sú ignoráciou všetkých základných princípov, na ktorých je občiansky súdny poriadok postavený a o garancii rýchlej, spravodlivej a účinnej ochrany v tomto prípade už nemôže byť ani reči, pretože každý úkon dá sa povedať vykonal porušovateľ len vtedy, keď sťažovateľ podal sťažnosť. ...

Takýmto postupom porušovateľa je koniec sporu v absolútnom nedohľadne, pričom paradoxom celej situácie - dopravnej nehody je to, že odporca tomu účastníkovi, ktorý predmetnú dopravnú nehodu zaviniť, náhradu a plnenie z poistnej zmluvy poskytol bezodkladne a sťažovateľovi, ktorému bola škoda spôsobená, odporca odmieta plniť 9 rokov, pričom sťažovateľ sa nemôže domôcť náhrady aj „vd'aka“ tomu, že súd vo veci nekoná, koná s prietahmi, len po urgenciách a sťažnostiach sťažovateľa, čím evidentne porušuje právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prietahov, ktorý je garantovaný Ústavou SR.

Sťažovateľ sa za viac ako 8 rokov nevie domôcť ochrany svojich práv, napriek tomu, že už pred dvoma rokmi i Ústavný súd SR konštatoval prietahy v konaní a porušenie ústavných práv sťažovateľa a prikázal porušovateľovi, aby vo veci konal. Tento je však neustále nečinný a vyvoláva už, neúnosné prietahy v konaní a preto sa sťažovateľ musí opätovne domáhať ochrany svojich práv na ústavnom súde.

Sťažovateľ má za to, že konaním, resp. nekonaním porušovateľa dochádza k zásahu do jeho ústavných práv a sú porušené jeho práva garantované v ústave SR, a to najmä práva garantované v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ nielenže počas nekonečne dlho trvajúceho sporu stratil akúkoľvek dôveru v súdnictvo a spravodlivosť, ale pomaly už aj nádej, že sa konca sporu dočká. Pre sťažovateľa je absolútne nepochopiteľné a neprijateľné, že porušovateľ nie je schopný za 8 rokov rozhodnúť vec ani len na prvom stupni, pričom nejde o vec právne ani skutkovo náročnú. ...

Nemôže ísť na vrub sťažovateľa zlá organizácia práce súdov, a sťažovateľ už nie je po 8 rokoch vedenia súdneho sporu ochotný znášať šikanovanie a ignoranciu zo strany

súdov. Sťažovateľ už neverí v nestrannosť a nezávislosť súdnictva, neverí, že sa niekedy domôže ochrany svojich práv a takáto skúsenosť sťažovateľa určite všeobecné zlé povedomie o súdnictve nezlepší. 8 ročný súdny spor, predmetom ktorého je vec pomerne jednoduchá, je podľa názoru sťažovateľa len dôkazom toho, že súdy nie sú schopné zabezpečiť ochranu občianskych a ľudských práv občanov Slovenskej republiky a vyvolávajú vážne pochybnosti o odbornosti súdov a nikto sa nemôže čudovať, ak sťažovateľ považuje nestrannosť a nezávislosť súdu len za čistú formalitu uvádzanú v Ústave SR. Sťažovateľ týmto opätovným podaním na Ústavný súd SR sa domáha, aby porušovateľ vôbec vo veci rozhodol a aspoň čiastočne boli ochránené jeho práva, alebo aspoň toho, aby jeho vec bola vôbec ukončená.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Porušovateľ - Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/2004 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu ochranu.

2. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, ktoré je porušovateľ - Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Porušovateľovi - Okresnému súdu Bratislava II. sa zakazuje pokračovať v prieťahoch v konaní a ukladá sa mu, aby vo veci sp. zn. 9 C 208/2004 konal.

4. Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.211,83 €.. k rukám advokátky JUDr. E. B. a to do 15 dní od dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v spojení s nimi aj namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 208/04 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010.

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu na posúdenie možnosti prijatia sťažnosti na ďalšie konanie v období po rozhodnutí č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 208/04:

Uznesením zo 4. októbra 2010 okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru cestnej dopravy, aby do 45 dní vypracoval znalecký posudok týkajúci sa reálnosti vzniku škody, ktorá mala byť na motorovom vozidle patriacom

sťažovateľke spôsobená pri dopravnej nehode (v tejto časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. októbra 2010, pozn.), súčasne účastníkom konania uložil, aby zaplatili preddavok na toto znalecké dokazovanie (v tejto časti uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. novembra 2010, pozn.). Dňa 27. októbra 2010 sťažovateľka oznámila zmenu adresy svojho sídla a súčasne žalovaná zložila preddavok na znalecké dokazovanie. Okresný súd 15. novembra 2010 urgoval sťažovateľku na zaplatenie preddavku na znalecké dokazovanie.

Na účely znaleckého dokazovania bol spis 16. novembra 2010 zaslaný ustanovenému znalcovi a 29. novembra 2010 sťažovateľka zložila preddavok na znalecké dokazovanie. Dňa 18. januára 2011 okresný súd urgoval znalca na predloženie znaleckého posudku a 3. februára 2011 ustanovený znalec žiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do konca februára 2011. Okresný súd 15. februára 2011 telefonicky oznámil ustanovenému súdnemu znalcovi, že mu lehotu na spracovanie znaleckého posudku predlžuje do konca februára 2011. Právna zástupkyňa sťažovateľky 25. februára 2011 žiadala informáciu o stave znaleckého dokazovania, pričom okresný súd jej v ten istý deň e-mailom podal požadovanú informáciu. Dňa 7. marca 2011 ustanovený znalec opätovne z dôvodu choroby žiadal o predĺženie termínu na predloženie znaleckého posudku do 20. marca 2011, pričom 22. marca 2011 okresný súd telefonicky zisťoval u znalca stav znaleckého dokazovania a znalec prisľúbil, že posudok predloží v priebehu týždňa. Okresnému súdu bol znalecký posudok predložený 31. marca 2011.

Okresný súd 6. apríla 2011 zaslal znalecký posudok na vyjadrenie účastníkom konania a uznesením z 11. apríla 2011 rozhodol o znalečnom, súčasne mu bola vrátená nedoručená zásielka adresovaná právnenému zástupcovi žalovanej so znaleckým posudkom a s výzvou na vyjadrenie sa k nemu. Dňa 14. apríla 2011 okresný súd opätovne preposielal právnenému zástupcovi žalovanej znalecký posudok s výzvou na vyjadrenie sa k nemu. Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k znaleckému posudku vyjadrila 9. mája 2011 a právny zástupca žalovanej sa k nemu vyjadril 24. mája 2011. Dňa 7. júla 2011 okresný súd zaslal vyjadrenia účastníkov konania znalcovi, aby v zmysle ich pripomienok dopracoval znalecký posudok, a súčasne zaslal tieto vyjadrenia protistranám na vedomie. Okresný súd

25. augusta 2011 urgoval znalca s predložením dopracovania znaleckého posudku, ktorý bol okresnému súdu doručený 26. septembra 2011.

Dňa 4. januára 2012 okresný súd nariadil pojednávanie na 27. február 2012, avšak 22. februára 2012 okresný súd zrušil nariadený termín pojednávania z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Okresný súd 4. júna 2012 nariadil pojednávanie na 25. júl 2012, ktoré bolo po vypočutí právnych zástupcov účastníkov konania odročené na 7. september 2012 s tým, že bude predvolaný znalec a tiež jeden svedok. Dňa 27. júla 2012 bola okresnému súdu doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľky, ktorá žiadala doplniť dokazovanie vypočutím všetkých znalcov, ktorí v danej veci v minulosti robili znalecké posudky. Dňa 3. septembra 2012 predvolaný znalec ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní a 6. septembra 2012 okresný súd e-mailom oznámil právnym zástupcom účastníkov zrušenie nariadeného termínu pojednávania z dôvodu ospravedlnenia sa predvolaného znalca s tým, že o novom termíne pojednávania budú informovaní písomne.

Právna zástupkyňa sťažovateľky 11. októbra 2012 predložila do spisu listinný dôkaz v zmysle záverov z posledného pojednávania a 27. novembra 2012 žiadala nariadiť vo veci pojednávanie. Okresný súd 4. decembra 2012 nariadil pojednávanie na 21. január 2013. Dňa 27. decembra 2012 predvolaný svedok, ktorý bol v danej veci v minulosti znalcom, ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní z dôvodu jeho predvolania ako svedka na Okresný súd Malacky v inej trestnej veci. Dňa 14. januára 2013 ďalší predvolaný svedok e-mailom okresnému súdu oznámil, že žiada, aby bol vypočutý dožiadaným Okresným súdom Nitra alebo aby mu okresný súd vopred oznámil, či bude súhlasiť s nahradením mu cestovného, pretože inak sa pojednávania nezúčastní. Napokon sa 16. januára 2013 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní aj ustanovený znalec. Následne 18. januára 2013 okresný súd e-mailom oznámil svedkovi, že súhlasí, aby na cestu na pojednávanie použil osobné motorové vozidlo. Dňa 21. januára 2013 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo po vypočutí dvoch svedkov v prítomnosti právnych zástupcov účastníkov konania odročené na 27. február 2013 na účely opätovného predvolania znalca.

Dňa 22. januára 2013 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok vypracovaný jedným z na poslednom pojednávaní vypočutých svedkov (Ing. Č.), ktorý bol tiež znalcom, v ktorom sa vyjadroval k posudku vypracovanému v danej veci naposledy ustanoveným znalcom (Ing. G.). Dňa 20. februára 2013 predvolaný súdny znalec (Ing. G.) z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní, ktoré sa konalo 27. februára 2013 a ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti znalca (právni zástupcovia účastníkov boli prítomní, pozn.) odročené na 15. máj 2013.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

V danom prípade preskúmaním účelnosti a časovej postupnosti procesných úkonov okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 208/04 v období po vydaní nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 157/2010-31 z 26. augusta 2010 ústavný súd v tomto skúmanom postupe okresného súdu nezistil žiadne závažné obdobia nečinnosti, ktoré by boli dlhšie ako 3 mesiace a ktoré by mali za následok porušenie práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), nevysloví porušenie práva zaručeného v tomto článku, ale sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy iba v spojení s námietkou o pomalom postupe

okresného súdu, ktorá nebola preukázaná ako dôvodná, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o prikázaní okresnému súdu vo veci konať, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a priznanie úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa už uvedenými nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2013